

ХРЕСНА ДОРОГА

ПЕРША СТАЦІЯ

Ісус засуджений на смерть

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

**«Жорстоко з Ним поводитися, але Він
упокорився і не відкривав Своїх уст; немов
ягня, ведене на заколення, і як вівця перед
тими, хто стриже її, — Він був мовчазний
і не відкривав Своїх уст. Утисканий і
засуджений, Він був забраний» (Іс 53:7–8).**

У хвилину молитовної тиші я уявляю цю
сцену: Ісус мовчки стоїть перед Пилатом —
на моєму місці. Його оточують ті, хто через
зздрість хоче несправедливо Його засудити.
Пилат визнає невинність Ісуса. І все ж
засуджує Його на розп'яття.

Мій найдорожчий Ісусе, Ти стоїш перед
Пилатом, виснажений втратою крові. Твоє
тіло й обличчя позначені муками, які Ти
щойно пережив: спочатку в Гетсиманському
саду, потім під час удаваних судів, жахливого
бичування та жорстокого увінчання терням.
Тепер Тебе підтримує лише Твоя воля — воля

випити чашу до кінця (див. Мт 20:22). Ти живеш завдяки великій любові до Отця, до нас, до мене. О, яка величезна Твоя любов!

Зі свого місця в натовпі я дивлюся на те, що відбувається. Більшість людей навколо глузує з Тебе й вимагає Твоєї смерті — ті самі люди, які бачили Твої чуда й святість життя. Натовп непостійний. Я бачу кров, що стікає з Твого обличчя та кінцівок, і моє серце ніби розривається. Побачивши Тебе таким приниженим, але все ще гіднішим за всіх нас, смиренным і мужнім, я падаю навколішки. Пилат проголошує: «Ось чоловік!» (Ів 19:5). Слабка людина, Пилат намагається догодити всім ціною праведності. Він неправильно судить і засуджує.

Попри несправедливість, Ти, дорогий Ісусе, мовчиш. Несправедливий вирок Пилата нагадує мені про випадки, коли я засуджував інших без доказів або достатніх підстав. Ісусе, Ти — мій приклад і моя сила. Допоможи мені любити Тебе непохитною любов'ю, вірністю та мужністю. Заміни мою гордість смиренням, щоб я ніколи не судив і не засуджував інших.

ДРУГА СТАЦІЯ

Ісус бере Свій хрест

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

«Господь поклав на Нього провину всіх нас»
(Іс 53:6).

У хвилину молитовної тиші я уявляю
сцену: плечі Ісуса пошматовані та роздерті
жорстоким бичуванням. Важкий, грубий
хрест кладуть на Його рани. Коли Ісус
кричить від болю, натовп вигукує: «Розіпни
Його!»

Ісусе, Раббуні, мій Учителю й Владико, Ти
приймаєш хрест і дозволяєш вести Себе
покірно, як ягня на заклання. Люди кричать
образи, кидають каміння й вимовляють
богохульства. Несамовиті вигуки «Розіпни
Його!» пронизують мою душу болем. Натовп
стає ірраціональним і диким. У мені зростає
страх, але мої очі зосереджені на Тобі, і я бачу,
яким спокійним Ти є.

Я відповідаю на крики натовпу: «Агнче
Божий, помилуй нас!» Ісусе, Ти дивишся
на всіх навколо, і на мене також, поглядом,
сповненим прощення. Потім рушаєш уперед,

несучи хрест. Ти цілковито відданий Отцеві, єдиний з Ним. До самого кінця Ти вчиш мене, як поводить ся Любов. Я біжу до Тебе, бажаючи допомогти нести тягар. «Дозволь мені допомогти Тобі, Ісусе!» Ти хитаєш головою, і я розумію, що саме для цього Ти прийшов. Ти хочеш випити цю гірку чашу до останньої краплі заради нашого відкуплення. Твої очі заохочують мене використовувати свої сили, щоб допомагати моїм братам і сестрам нести їхні хрести. Я продовжую йти з Тобою до Голготи, у відданості та поклонінні, зі сльозами в очах і оновленим у любові серцем.

Господи Ісусе, у Своїх стражданнях, як і в усьому Своєму житті, Ти є моїм Учителем. Не дозволь мені відвести від Тебе очей; навчи мене від Тебе, як жити. Навчи мене дороги прощення та співчуття.

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Образа розбила моє серце, і я знеміг» (Пс 69:21).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: Ісус спотикається й падає. Вояки б'ють Його батогами й кричать, щоб Він підвівся. Ісус втратив так багато крові; Він слабкий понад усяку витривалість.

Мій благословенний Ісусе, Ти спотикаєшся й падаєш. Твоє святе обличчя притиснуте до землі, рот наповнений пилом, аж до задухи. Невже ніхто Тобі не допоможе? Я намагаюся простягнутися до Тебе, але розлючений воїн стримує мене. Твоє обличчя спотворене до невпізнання, вкрите кров'ю та пилом. Ти виснажений. Наші погляди зустрічаються. Твоє співчуття відбивається в моєму серці.

Ти допомагаєш мені зрозуміти, що це падіння підтримує тих, кого спокушають. Я чую Твій внутрішній шепіт: «Піднімай тих, хто впав; підтримуй слабких. У твоїй слабкості Я поруч із тобою Своєю силою». Я згадую слова святого Павла: «Моя благодать тобі достатня» (2 Кор 12:9). Ісусе, Ти — мій Учитель навіть у Своїй видимій безсилості.

Господи, визволи мене від будь-якої самовпевненості й навчи співчуття. Нехай кожне моє падіння наближає мене до Тебе.

ЧЕТВЕРТА СТАЦІЯ

Ісус зустрічає Свою Матір

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

«А Тобі самій меч прошиє душу» (Лк 2:35).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
Ісус бачить Свою Матір у натовпі. Марія
поспішає до Свого Сина. Дивлячись у лице
Свого стражденного Сина, Вона згадує
пророцтво Симеона (див. Лк 2:25–35). Меч
смутку глибоко пронизує Її серце. Попри
безмірне горе, Марія повторює: «Нехай
станеться зі мною за Твоїм словом» (див. Лк
1:38).

Люблячий Ісусе, Твій погляд зустрічається
з поглядом Твоєї Матері. Як боляче Тобі
бачити Її в таких стражданнях! Ти і Твоя
Мати — одна спільнота серця й душі. Марія
не залишає Тебе на дорозі до Голготи. Вона
йде поруч, переживаючи кожен Твій біль і
жертвуючи Свій біль разом із Твоїм Отцеві.
Твоє Найсвятіше Серце та Її Непорочне Серце
б'ються разом за людство.

Ти дивишся на мене, і Твої очі говорять:
«Вчися від Неї». Я киваю, не здатний

говорити від смутку. Я підходжу до Марії й мовчки беру Її під руку. Вона стискає мою руку й тихо каже: «Дякую». Я відчуваю, як сила Марії проходить крізь мене й підтримує мене на дорозі учнівства. Від Неї я вчуся міри материнського серця.

О Маріє, навчи мене любити так, як любиш Ти. Сформує моє серце подібним до Твого, щоб воно відображало Твого Сина. Молися, щоб страждання й смуток цього життя викували моє серце в горнилі любові.

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Коли хтось хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною» (Мк 8:34).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: Симон проходить повз; він пам'ятає Ісуса з Його проповіді. Воїн помічає Симона й кричить: «Візьми цей хрест!» Ісус усміхається Симонові, коли той приймає хрест, і вдячно

торкається його руки.

О люблячий Учителю, як би я хотів допомогти Тобі нести хрест! Симон охоче допомагає Тобі. Ця зустріч змінить його життя. Цей хрест позначить життя Симона так, що всі його майбутні хрести стануть дарами радості. Я пошепки молюся до Тебе, Ісусе, і Ти приймаєш мою молитву. Моя любов ніколи не зрівняється з Твоюю, але Ти радієш їй, і вона Тебе втішає.

Прийми мою жертву любові. Особливо хочу надолужувати за священників, богопосвячених і мирян, які охололи у своїй любові до Тебе й більше не дотримуються того, що обіцяли. Нехай я люблю Тебе палкіше й служу Тобі вірніше. Нехай буде багато святих чоловіків і жінок, посвячених Тобі, та багато вірних християн, відданих Тобі.

Господи, дозволь мені, як Симонові, зняти частину тягара з Твого пораненого й відкиненого Серця. Дай мені благодать розпізнавати Тебе в тих, хто потребує допомоги, і щедро простягати до них руку.

 ШОСТА СТАЦІЯ
Вероніка витирає
обличчя Ісуса

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

**«Я шукав співчуття, та його не було; шукав
утішителів, але не знайшов» (Пс 69:21).**

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
Вероніка підходить до Ісуса, не боячись бути
пов'язаною з Ним у Його стражданні. Вона
прикладає тканину до обличчя Ісуса, щоб
витерти кров і пил. На тканині з'являється
образ обличчя Христа.

Блаженна Вероніко, як великою була б
винагорода за твою мужність підійти до Ісуса!
Як ніжно ти витираєш Його обличчя, таке
спотворене стражданням і болем. Вероніко,
ти є прикладом для тих, хто чинить спокуту
за кривди, завдані іншими. Ісус і Його Мати
дивляться на тебе з вдячністю; і я також
вдячний. Обличчя Ісуса тепер краще видно.
Усе, що було потрібно, — жест справжньої
любові.

Між тобою та Ісусом не обмінюються
словами; ваш погляд і жест самі стають

молитвою. Стоячи й спостерігаючи цю сцену, я розумію, що й мене покликано являти Обличчя Ісуса моїм стражденим братам і сестрам. Справами любові я можу витирати плями крові та пил щоденної втоми. Ісусе, пробач мені кожную невдачу в любові. Ця зустріч із Веронікою надихає мене любити більше, як любить вона. Марія наближає мене до Себе, і я знаю, що Вона бачить, що відбувається в моїй душі. Який щедрий Бог у Своїй благодаті!

Смиренний Спасителю, дай мені благодать бачити поза видимим і розпізнавати Твою приховану присутність у кожній людині переді мною. Відтисни Свою чесноту в моєму серці.

СЬОМА СТАЦІЯ

Ісус падає вдруге

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Я лежу ниць у поросі» (Пс 119:25).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: Ісус знову спотикається і раптом опиняється навколішки посеред дороги. Вояки копають і проклинають Його, а потім грубо підводять

на ноги. Ісус кричить від болю, підводячись і насилу продовжуючи шлях.

Тягар наших гріхів — моїх гріхів — гнітить. Під цим тягарем Ти, Ісусе, падаєш удруге. Я пробираюся крізь натовп до Тебе, мого стражденного Відкупителя. Туга в Твоїх очах проникає в саму мою душу. Ти став зневагою людства, відкинутим людьми.

Ти допомагаєш мені зрозуміти, що це друге падіння спокутує повторювані гріхи. Скільки моїх звичних гріхів постає перед моїм розумом! «Він узяв на Себе наші недуги і поніс наші страждання» (Іс 53:4). Дивлячись на Тебе, я усвідомлюю, що Ти несеш не лише рідкісні гріхи слабкості та пориву, а й гріховний спосіб життя та гріхи звички.

Я простягаю руку, щоб підняти Тебе, цього Сина Людського, якого так люблю! Вояки стають нетерплячими. Вони відштовхують мене, і я спотикаюся та падаю. Хтось із натовпу допомагає мені підвестися. Марія простягає руку, підтримує мене й обережно витирає пил з мого обличчя.

Мій милосердний Ісусе, дай мені благодать опиратися гріхові, зрікатися й відкидати кожную гріховну прив'язаність та уникати всього, що може привести мене до гріха. Дозволь мені бути поруч з іншими, коли їм потрібен хтось, хто підніме їх.

 ВОСЬМА СТАЦІЯ
*Ісус зустрічає
єрусалимських жінок*

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

**«Радість наших сердець зникла, наші танці
обернулися на плач» (Плач 5:15).**

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
група жінок підходить до Ісуса, не зважаючи
на заборону вояків. Вони голосно плачуть і
ридають — так, як було прийнято оплакувати
померлих. Ісус зупиняється й говорить до них
із турботою та лагідністю.

Ісусе, у Тобі майже не залишилося подиху,
але Ти зупиняєшся, щоб утішити цих жінок.
Ти готуєш їх до того, що має настати. Лесть
чутним голосом Ти шепочеш: «Дочки
Єрусалима, не плачте наді Мною, а плачте над
собою та над своїми дітьми» (Лк 23:28).

Я зворушений, дивлячись, як Ти цілковито
віддаєш увагу цим жінкам. Попри власні
страждання, Ти простягаєш до інших руку
з турботою. Я згадую Твої слова, сказані
напередодні: «Я дав вам приклад, щоб і ви
робили так, як Я зробив вам» (Ів 13:15).
Щодня я маю багато нагод простягнути

руку до інших, але часом важко вийти за межі власного егоїзму. Я звертаюся до Марії: «Допоможи мені стати більше подібним до Твого Сина й до Тебе».

Мій найдорожчий Ісусе, відтисни милосердя Твого Серця в моєму серці. Як Ти, допоможи мені більше дбати про потреби інших, ніж про власні.

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Я заціпенів і зовсім розбитий» (Пс 38:9).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: Ісус падає на землю. Його тіло зморщується в пилюці. У Ньому вже не залишилося сили; Він розбитий. На відміну від двох попередніх разів, вояки допомагають Ісусові підвестися.

Ісусе, Ти знову падаєш. Тобі важко зібрати сили, і Ти ледве стоїш. Я наближаюся, і Ти спираєшся на мене. «Він не дійде», — кричу я кожному, хто готовий слухати. «Він більше не може!» Вояк гукає: «Годі! Назад!» і жестом

наказує мені повернутися до Марії.

Я не хочу залишати Тебе, Ісусе, але Ти киваєш, і я знаю, що мушу послухатися. Ти допомагаєш мені зрозуміти, що це третє падіння спокутує гріхи впертості та гордості. Твоя слухняність Отцеві призначена для тих, хто застряг у гріху й не може підвестися та визволити себе. Заслуги Твоїх страстей піднімають їх.

Я стаю поруч із Марією і дивуюся Її мужності та силі — силі того, хто вірить Божій обітниці й цілковито довіряє Йому навіть посеред найжахливіших страждань.

О мій Ісусе, дозволь мені практикувати смирення заради Тебе! Допоможи мені жити у покорі — і тоді, коли це легко, і тоді, коли важко. Нехай приклад Твій і приклад Твоєї смиренної Матері завжди буде перед моїми очима.

ДЕСЯТА СТАЦІЯ

Ісуса позбавляють одягу

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Він був зневажений і відкинутий людьми, чоловік болю, знайомий із недугою; немов той, від кого люди ховають обличчя, зневажений, і ми не цінували Його» (Іс 53:3).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: Ісус приходить на місце, яке називається Череп. Коли одяг зривають із Його тіла, рани знову роздираються. Позбавлений одягу, Ісус принижений перед натовпом. Меч пронизує серце Його Матері, коли Вона бачить цей ганебний вчинок.

Мій стражденний Ісусе, як Твоє приниження змушує мене плакати! Я хочу кричати й відтіснити натовп. Твій погляд стримує мене. Я хотів би принаймні прикрити Тебе, але знаю, що нічого не можу зробити. Я безпорадний.

Та я знаю, що Твоє приниження й зневага стали спасінням і зціленням для багатьох. Навіть оголений і вкритий роззявленими, потворними ранами, Ти залишаєшся гідним і спокійним. Я чую у своєму серці Твій знайомий шепіт: «Ти вартий усього цього». Я вражений Твою ніжністю в таку жорстоку мить.

Я усвідомлюю, що коли наполягаю на житті за власними правилами й тримаюся за контроль, то теж позбавляю Тебе сили, яка належить лише Тобі. Я не завжди дозволяю Тобі бути

Богом. Моє серце сповнюється смутком. Я радше помер би, ніж знову образив Тебе! Крізь сльози я відчуваю руку Марії на своєму плечі. Любов переходить від Твоєї Матері до мене.

Найдорожча Мати, допоможи мені жити за волею Отця й відпускати контроль. Навіть у найважчих і найболючіших хвилинах життя допоможи мені залишатися спокійним і довіряти Господеві, Який мене любить. Навчи мене особливо тоді повторювати: «Нехай буде воля Твоя».

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив світ.

«Вони прокололи мої руки й ноги; я можу порухувати всі мої кістки. Вони дивляться на мене й тішаться» (Пс 22:17–18).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену: вояки кидають тіло Ісуса на землю й розтягують Його на хресті. Один із них ставить цвях, і сильний удар молота роздирає сухожилля та плоть. Крик Ісуса від болю

тричі пронизує повітря.

Як важко дивитися на цю сцену! Моє серце розривається навпіл. Обличчя Марії сповнене туги. Моя душа тремтить перед неймовірною жорстокістю, заподіяною Тобі, мій люблячий Ісусе! Тепер я розумію справжню глибину зла гріха. Але бачу також щось набагато сильніше й важливіше — велич Твоєї Божественної Любові.

Твоя любов не має меж і умов, не рахує ціни, витримує понад усяку витривалість. Безмовно я вклоняюся перед Твоїм хрестом. Як святий Павло, я хочу знати лише Тебе, Ісусе розп'ятий (див. 1 Кор 2:2). Я прагну бути прибитим до хреста разом із Тобою, мій Ісусе. По-людськи я боюся й хотів би втекти від болю, але Ти приготував моє серце, Господи, і я довіряю Тобі.

Мій розп'ятий Спасителю, поранений заради любові до мене, Твоїми святими ранами прив'яжи мене до Себе. Визволи мене від егоїзму. Навчи мене любити так, як любиш Ти: щедро, не рахуючи ціни, готовим страждати заради любові.

ДВАНАДЦЯТА СТАЦІЯ

*Ісус страждає три години
й помирає*

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

«Отче, у Твої руки віддаю Свого духа» (Лк
23:46).

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
Марія, Іван і Марія Магдалина стоять під
хрестом до самого кінця. Коли Ісус страждає,
Він прощає Своїх катів, обіцяє розбійникові
рай, доручає Своїх учнів Своїй Матері та
віддає Свого духа Отцеві. Вояк проколює
списом бік Ісуса, і витікають кров та вода
(див. Ів 19:34).

Настала мить Відкуплення, і вона
відбувається через Твоє прощення та
віддання Себе. Я стою з Марією, Іваном,
Марією Магдалиною та іншими жінками під
хрестом. Я не хочу бути відділеним від Тебе,
мій Ісусе. У цю мить я не знаю страху. Твоя
любов і мужність якимось чином вигнали мій
страх.

Ми стоїмо під хрестом і чекаємо. Stabat. Ми
виснажені від горя, але всі хочемо бути тут —

тільки тут. Моє серце й мої вуха відчують кожен Твій важкий подих, кожне святе слово й кожну святу тишу. Коли Ти говориш, Твої сім останніх слів глибоко палають у моїй душі:

1. **«Отче, прости їм, бо не знають, що роблять»** (Лк 23:34).
2. **«Сьогодні будеш зі Мною в раю»** (Лк 23:43).
3. **«Жінко, ось син Твій; ось мати твоя»** (Ів 19:26).
4. **«Боже мій, Боже мій, чому Ти Мене покинув?»** (Мт 27:46).
5. **«Прагну»** (Ів 19:28).
6. **«Звершилося»** (Ів 19:30).
7. **«Отче, у Твої руки віддаю Свого духа»** (Лк 23:46).

Після того як Ти робиш останній подих, я дивлюся на Твоє святе тіло — тіло, яке вже не може відчувати болю. Я цілую Твої проколоти й закривавлені ноги, такі спотворені тепер. О поранена Любове, я поклоняюся Тобі!

О Ісусе, дозволь мені втамувати Твою спрагу! Не оцтом і жовчю, а любов'ю та відданістю: любов'ю до Тебе в моїх братах і сестрах, у їхніх потребах і стражданнях. Нехай моя любов, як і Твоя, буде сильною та здатною на найвищу жертву.

ТРИНАДЦЯТА СТАЦІЯ

Ісуса знімають із хреста

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

**«Навіть коли я йду долиною смертної
темряви, не боюся зла, бо Ти зі мною» (Пс
23:4).**

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
воїн витягає цвяхи з рук і ніг Ісуса. Ісуса
повільно знімають із хреста. Марія приймає
Свого мертвого Сина на руки.

У цю найсвятішу мить, у тиші смерті, я
споглядаю Твої рани, дорогий Ісусе. Я
все ще приголомшений усім, що сталося
цього скорботного дня. Я знаю, що у
Своїй божественності Ти живеш, але Твоя
відсутність у цю мить така реальна. Твоє тіло
мертве, але я все одно хочу бути поруч із ним
— воно дорогоцінне.

Допомагаючи обмити Твоє тіло перед
похованням, я затримую свій погляд і серце
на кожній рані. Кожна з них говорить мені
про Твою безумовну любов. Я знову згадую
слова Ісаї: «Він був проколений за наші
провини, розчавлений за наші беззаконня;
кара, що принесла нам мир, була на Ньому, і

Його ранами ми зцілені» (Іс 53:5).

Поки я споглядаю Тебе, Никодим знімає терновий вінок із Твоєї голови. Це тиха мить, сповнена внутрішнього плачу та болю. Обережно я торкаюся Твоєї святої голови, Твого святого обличчя. Цілую Твоє чоло та рани на Твоїх руках. «Ніхто не має більшої любові, ніж той, хто віддає своє життя за своїх друзів» (Ів 15:13).

Я бачу велику рану у Твоєму боці — таку, що туди можна було б вкласти всю долоню. Я згадую, як із проколотого боку витекли кров і вода — кров і вода, які омили мене від усякого гріха та нечистоти (див. Ів 19:34). Несміливо я торкаюся рани, яка все моє життя була моїм укриттям. Сповнений вдячності, я віддаю їй шану.

Мій найдорожчий Ісусе, я люблю Тебе. Прагну любити Тебе понад усе аж до смерті, ніколи не обирати нічого й нікого замість Тебе. Сховай мене у Своєму пораненому боці й помилуй мене.

ЧОТИРНАДЦЯТА СТАЦІЯ

Ісуса кладуть до гробу

Разом: Поклоняємося Тобі, Христе, і
благословляємо Тебе.

Разом: Бо через Твій святий хрест Ти відкупив
світ.

**«Увечері перебуває плач, а вранці —
радість» (Пс 30:6).**

У хвилину молитовної тиші я уявляю сцену:
святе тіло Ісуса омивають і загортають
у поховальне полотно. Його кладуть до
нового гробу в саду неподалік, а до входу
прикочують величезний камінь. Марія
Магдалина залишається на сторожі.

Усе здається таким остаточним. Життя, яким
воно було раніше, завершилося. Апостоли
сховалися, але я залишаюся з Марією
Магдалиною та іншими жінками. Досить я
вже прожив у страху й переховуванні. Ісусе,
Ти обіцяв щось нове — воскресле життя, — і
Ти дотримуєшся Свого слова.

Сповнений очікування, я стаю в саду біля
гробу. Марія, Мати Ісуса, іде разом з Іваном.
Її віра така міцна, що їй не потрібно чекати
й пильнувати. Вона чекатиме Божої години
у цілковитій відданості, як завжди, і не буде
розчарована. Її горе сповнене надії.

Ми не самі в саду. Ангели Божі також пильнують тут. Надія і довіра наповнюють мою душу. Я відчуваю нову впевненість: «Я знаю, в Кого повірив, і переконаний, що Він має силу зберегти доручене мені до того дня» (2 Тим 1:12). Коли настане ранок, я побачу Господа!

Мій Божественний Відкупителю, споглядаючи Тебе в гробі, я згадую слова святого Павла: якщо ми померли разом із Тобою, то й житимемо разом із Тобою (див. 2 Тим 2:11). Це сповнює мене втіхою. Дозволь мені так єднатися з Тобою в цьому житті, щоб моя смерть стала переходом до радості — до споглядання Твого обличчя навіки у вічному житті.

ЗАКЛЮЧНА МОЛИТВА

О мій Господи Ісусе Христе,
нехай Твоя смерть стане моїм життям,
навчи мене знаходити життя
у Твоїй смерті.

Нехай Твої страждання будуть моїм
спочинком,
Твоя людська слабкість — моєю силою,
Твоє приниження — моєю честю,
Твої страсті — моєю радістю,
Твій смуток — моєю втіхою,
а в Твоєму приниженні

нехай я буду піднесений.

Одним словом, нехай я знайду всі свої благословення у випробуваннях, які Ти, Господи, перетерпів на дорозі до смерті. Амінь.

* Stabat — латинське слово, що означає «стояла». Тут воно означає бути поруч з Ісусом у Його стражданнях. Це слово входить до назви середньовічного латинського гімну про страждання Пресвятої Матері під час розп'яття — Stabat Mater.

Споглядання Хресної дороги натхнене багатою духовною спадщиною засновника мого чернечого ордену — Дочок Святого Павла. Блаженний Яків Альберіоне заснував Павлінську родину на початку 1900-х років. Ми справді є «родиною» релігійних згромаджень, світських інститутів і мирян-співпрацівників — загалом десяти спільнот, які живуть у душі святого Павла. Як і святий Ігнатій до нього, блаженний Альберіоне радив під час молитви поміщати себе в євангельську сцену, яку ми споглядаємо.

Молитва з уявою — чудовий спосіб споглядати євангельські історії, особливо життя Христа. Така молитва передбачає використання дару уяви, щоб пережити присутність Господа у Святому Письмі, увійшовши в саму історію. Це дуже особистий і живий спосіб молитви. Коли ми поміщаємо себе в подію, то уявляємо, що перебуваємо там і всіма своїми чуттями переживаємо Слово: бачимо, чуємо й роздумуємо над усім, що відбувається.

Відколи я навчилася цього випробуваного часом методу, я використовую його під час молитви Хресної дороги, і він приніс великі плоди в моєму духовному житті. Молячись цією Хресною дорогою, я запрошую вас молитися з уявою. Уявіть євангельську подію так, ніби ви самі там присутні; дозвольте їй розгортатися перед вами й станьте частиною цієї сцени. Використовуйте всі свої чуття. Хто там присутній? Що відбувається? Який настрій панує? Звертайте увагу на запахи, звуки, напруження, реакції та власні почуття. Увійдіть в історію й дозвольте своїй уяві вести вас.

Молитва з уявою — це не лише спроба пригадати, як усе могло відбуватися, чи створити в думках картину; вона також не вимагає історичної точності. Йдеться про те, щоб бути там тепер і дозволити Богові промовляти до вас, торкатися вас, зміцнювати, просвітлювати й утішати. Це запрошення Святому Духові оживити Слово в нас на глибшому рівні, щоб воно ставало дедалі особистішим і перемінювало наше життя.

Перед початком молитви над наступними стаціями кілька хвилин побудьте в тиші та попросіть Святого Духа освятити вашу уяву й провести вас Хресною дорогою разом з Ісусом і Марією. На початку кожної стації подано кілька пунктів, які допомагають уявити сцену. Читаючи, уявляйте себе поруч з Ісусом, Марією та іншими присутніми. Спостерігайте за їхньою взаємодією і будьте уважні до власних реакцій. Якщо ви молитесь самі, можете замінити ці роздуми або

доповнити їх власними. Ідіть за провід Святого Духа у вас.

Хресна дорога — це свідчення незмірної любові Христа! Нехай ваше споглядання Христових страстей відкриє перед вами Серце Христа й посилить вашу любов до Нього. Багато благодатей чекає на того, хто молиться зі Святим Письмом. Щоразу, коли я споглядаю Хресну дорогу, переді мною відкриваються нові скарби розуміння й благодаті: глибше усвідомлення безмежної любові Ісуса, більша любов до Бога та до моїх братів і сестер, нова близькість з Ісусом і сильніше прагнення жити для Нього — «який полюбив мене й видав Себе за мене» (Гал 2:20). Молюся, щоб і ваша молитва була благословенна Тим, хто називає вас другом, — Другом, який віддав за вас Своє життя.

«Усі, хто проходите дорогою, погляньте й побачте, чи є біль, подібний до мого болю» (Плач 1:12).

Господи Ісусе, дозволь мені йти за Тобою в житті, приймаючи хрести, які трапляються на моєму шляху, і поєднуючи їх із Твоїми стражданнями та смертю. Я хочу не зводити очей з Тебе, Який постраждав заради любові до мене, спокутуючи мої гріхи й зцілюючи всі мої рани. Зміцнюй мене Своєю благодаттю в кожній трудності, а наприкінці цієї земної мандрівки у Своему милосерді приймай мене до вічного блаженства. Амінь.

— Святий Петро Фабер, SJ